

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 629/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **ASCOMP spol. s r.o.**, ČSA 67/21, Sliač, zastúpenej Benkóczki, Baláž – advokáti, s.r.o., 29. augusta 36A, Bratislava, proti postupu a uzneseniam Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. 5C/44/2024 zo 16. júla 2024, sp. zn. 5C/44/2024 zo 4. októbra 2024 a výzve na zaplatenie súdneho poplatku z 20. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva vlastníť majetok podľa čl. 17 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“). Tiež navrhuje priznať náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na Mestskom súde Bratislava IV domáha zaplatenia 2 970 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov proti žalovaným mestu Gbely a Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky. Súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu 128 eur podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) s poučením, že ak poplatok v lehote 10 dní nezaplatí, súd konanie zastaví. Právny zástupca si výzvu prevzal 28. júna 2024.

3. Z dôvodu, že sťažovateľka nezaplatila súdny poplatok v lehote 10 dní, vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 5C/44/2024 zo 16. júla 2024 konanie zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť. Mestský súd uznesením zo 4. októbra 2024 uznesenie vyššieho súdneho úradníka zrušil. Sťažovateľka podaním z 21. októbra 2024 požiadala súd o vrátenie preplatku súdneho poplatku.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti použila obdobnú argumentáciu ako v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Podľa jej názoru mal súd pri určovaní výšky súdneho poplatku postupovať podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu č. 1 zákona o súdnych poplatkoch, a vyrubiť súdny poplatok v sume 28 eur. Tvrdí, že v prípade elektronického podania žaloby sa mal súdny poplatok znížiť o 50 % na 14 eur. Rovnako namieta, že vo výzve na zaplatenie súdneho poplatku boli uvedené dve rôzne lehoty na zaplatenie súdneho poplatku, a to do 15 dní a 10 dní. Ďalej argumentuje, že mestský súd síce uznesenie vyššieho súdneho úradníka zrušil, avšak dosiaľ jej nebol vrátený rozdiel z nesprávne vyrubenej súdneho poplatku.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

II.1. K namietanému porušeniu uplatnených práv výzvou na zaplatenie súdneho poplatku z 20. júna 2024:

5. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

6. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku bola právnomu zástupcovi sťažovateľky doručená 28. júna 2024 a ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 28. októbra 2024, teda zjavne po uplynutí určenej zákonnej lehoty dvoch mesiacov. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje odpustiť zmeškanie tejto lehoty (porov. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014). Ústavný súd tak ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

II.2. K namietanému porušeniu uplatnených práv uznesením vyššieho súdneho úradníka zo 16. júla 2024:

7. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že sťažovateľka sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd mohla domôcť využitím jej dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci a takýto postup aj vyčerpala, ústavný súd takúto ústavnú sťažnosť odmieta z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (pozri. IV. ÚS 373/2014). Sťažovateľka proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažnosť, o ktorej následne rozhodol sudca mestského súdu, preto právomoc mestského súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti. Vychádzajúc z uvedeného, bolo preto potrebné

ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.3. K namietanému porušeniu práva vlastníť majetok podľa čl. 17 ods. 1 charty:

8. Vo vzťahu k namietanému čl. 17 ods. 1 charty je potrebné uviesť, že podľa čl. 51 ods. 1 charty sú ustanovenia charty určené členským štátom výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie (ďalej len „EÚ“). Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sa základné práva zaručené v právnom poriadku EÚ uplatnia vo všetkých situáciách, ktoré upravuje právo EÚ, avšak nie mimo týchto situácií. Pokiaľ teda určitá právna situácia nepatrí do pôsobnosti práva EÚ, nemôžu sa na akty členských štátov vzťahovať ani ustanovenia charty (porov. napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 30. 6. 2016 vo veci C-205/15, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov proti Vasilemu Tomovi, Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci, body 23 a 24). Okrem uvedeného sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom neuvádzala ani nešpecifikovala, že by mal mestský súd v jej veci aplikovať právo EÚ, ani v akej súvislosti. Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k neaplikovateľnosti namietaného článku charty na vec sťažovateľky, ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

II.4. K namietanému porušeniu uplatnených práv uznesením sudcu mestského súdu zo 4. októbra 2024:

9. Vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľka oprávnená podľa osobitných predpisov, je jednou z podmienok prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda aj podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde]. V prípade nesplnenia tohto postupu platí, že ústavná sťažnosť je neprípustná.

10. Sťažovateľka podaním z 21. októbra 2024 požiadala súd o vrátenie preplatku súdneho poplatku, o ktorom podaní je povinný okresný súd rozhodnúť (§ 11 zákona o súdnych poplatkoch). Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako neprípustnú [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu